

Spira Veronika: Hantai Simon a Ludwigban

2014. május 9 - 2014. augusztus 31.

(Miniesszék V.)

Nos, Hantainak nem tanácsolta Vasarely, mint Bálint Endrének, hogy menjen haza, mert túl közép-európai, sosem fog Nyugaton befutni. Sőt, még ő tanácsolta Bálintnak, *“ne kövesd az én példámat, én azt festem, amit a műkereskedő elvár tőlem, de te a saját utadat járd, és aszerint dolgozzál”*.

Juhász Ferenc és Hantai Simon

Mily szerencse manapság, hogy a képei egy sorozatának címe *Szűz Mária palástjára* utal. Nem szeretjük az avantgárdot. Az nem fér bele a kurzusba. Bár lehet, hogy a „menlevél” fals, és Juhász

Ferencnek van igaza (aki Hantai földije, szintén Bia szülötte), aki úgy látja, hogy a képek inkább édesanyja sváb képfestő ruháira, kötényeire emlékező variációk. Szűz Máriával azonban érvényes menlevele van a Fidesz-kultúrpolitikában. Így már nem tekinthető modernista, kozmopolita, liberális ellenségnek. Ellenkezőleg, a Ludwig rapid igazgatócseréje után bizalmat kapott új, a mi kutyánk kölyke-igazgató bátran bemutathatta egy Nyugaton sikeres hazánk fia avantgárd művész életművét. Bár Hantai legidősebb fia, Daniel, a Hantai Simon Alapítvány vezetője nem a lázas nacionalizmus nyelvén szól apja identitásáról:

„1966-ban kapta meg a francia állampolgárságot, tehát francia volt. Magyarországon született, tehát magyar is volt, de nem tartotta magát magyar művésznek. Nem is nagyon lehetett az, hiszen 26 évesen hagyta el az országot, és nem is akart visszatérni. A nemzetközi művészeti életben mozgott, és műveinek egy részében például az amerikai művészek által felvetett művészeti kérdésekre és problémákra reflektált. De élete vége felé nagyon izgatták családjának sváb gyökerei.”

Az utolsó teremben fut egy interjú a feleségével, *Bíró Zsuzsával*, aki szintén festő volt, amikor a negyvenes évek végén nyugatra mentek. Aztán szült a nagy művésznek öt gyermeket, bár saját bevallása szerint mindig úgy érezte, mintha a férjének hat gyereke volna. Ő, a feleség volt a hatodik. A férje határozta meg az életüket, akinek a festészet volt a legfontosabb. Ő pedig mint feleség és anya ennek rendelte alá az életét. A férje mindig nagyon szemérmes volt, és csak nyolcvan körül, a halála előtt vallotta be neki, hogy mindig csak őt szerette. Az asszony úgy tekint vissza az életére, hogy ő mindig boldog volt a családjával, a férjével, a gyerekeivel. A festést, rajzolást csak addig művelte, amíg a férje elfogadottá nem vált. Addig ő tartotta el a családot a lapoknak eladott illusztrációival. Amikor erre már nem volt szükség, felhagyott a művészettel.

Az interjút *Giró-Szász Krisztina* készítette. Hiába, no, ez a trendi: egy asszony öt gyerekekkel, aki felhagy a hivatásával, és csak a családjának, a férjének él. Brávó. Reméljük Giró-Szász Krisztina maga is így tesz, és nem a kamerák előtt parádézik interjúalanya elé tolakodva, önmagát túldimenzionálva.

A LuMu pedig, mintha mi sem történt volna. Mintha az erőszakos elitcsere után a szétvert és megalázott intézmények változatlanul, sőt helyes irányba billentve töltenék be funkciójukat.

És mit akarunk Európától, ha az unió közepén háborítatlanul tenyészhet egy alig álcázott diktatúra. Már aki akar egyáltalán még Európától valamit, amikor a *Deutsche Telekom* magyar leányvállalata egy zsíros állami megrendelés kedvéért két pofont ad a magyar sajtószabadságnak. Az általa fenntartott internetes hírportál főszerkesztőjét kirúgja, miután egy oknyomozó újságírója bírósághoz fordult, hogy kikényszerítse a kormány egyik tagjának közpénzből fizetett, tenyérbe mászóan magas hotelköltségeire vonatkozó adatok kiadását. És nyer. De éppen ez lesz a veszte. Már mint a hírportálnak. A multi hazájában ezt nevezik a sajtó normális működésének, itt, a vadkeleten a multi mossa kezeit, és míg zsíros üzletet abszolvál az állammal, a hírportál vezérigazgatójára mutogat, akit „közös megegyezéssel” el is távolít posztjáról. A szerkesztőség többsége, tiltakozásul a történetek ellen, felmond. Íme, a tüntetés a sajtószabadságért:

„- Ki az a Lázár János?” „- A mi szolgánk.”

"Szabad ország, szabad média"

"Nem kell Orbán, nem kell Lázár, magyar népnek nem kell császár".

A Magyar Telekom Krisztina körüti székháza

Araszolunk tovább a diktatúrába. Az új ciklus az előző sémáját ismétli. A kezdet a maradék demokrácia felszámolása. Most éppen nyomásgyakorlással, és a médiumokat sújtó reklámadóval. Aztán jöhet újra az államosítás, a javak újraosztása a klienseknek. Folytatódik a független szellemi műhelyek szétverése, ellenintézmények alapítása és kistafirozása, a szociális, az egészségügyi, az oktatási és a kulturális kiadások csökkentése, a lakosság nyomorba és jobbagysorba süllyesztése. És a civil társadalom felszámolása.

Íme, egy szép napos június eleji délelőtt a Ludwigban.